

Vili

Plaho seje ozirala proti jahališču. Konje je imela rada. Včasih sije celo privoščila, daje na kakšni kmetiji nežno pobožala konjski vrat, kaj več ne. Vedno pa jih je občudovala. Predvsem divje, tiste svobodne, z vihrajočo grivo v norem galopu na neskončnih prerijah in neomejeni svobodi. Kar čutila je piš divjine in rada bi bila med njimi. Večkrat je razmišljala, da bi poskusila jahati. Kadar je gledala jezdece, se ji zazdelo, da so se zlili z živaljo. To mora biti poseben občutek. Toda nikoli se ni dokončno odločila. Do danes. Srce ji je močnejše zabilo, ko seje ob njej ustavila vaditeljica jahanja s konjem. Pogledala je rjavcu v oči in se takoj navezala nanj. Tako žalostno je gledal. Tako vdano in zbotano z usodo. "Vili ga kličemo," je rekla vaditeljica. "Miren konj je, ni se ga treba bati. Navajen je začetnikov." Vzela je ponujene vajeti in se obrnila h konju. "Vili!" je ponovila, potem pa obmolnila in začela tihi pogovor z njim. Božala gaja po hrbtu in mu prigovarjala, naj ji ne zameri, če bo nerodna, da se bo zelo trudila, da ga ne bo bolelo...

Predramil jo je šele glas, ki je zahteval, da se spravi na Vilijev hrbet. Sedlo je bilo nekje visoko, skoraj nedosegljivo. Položila je nogo v streme in se s težavo potegnila v višino. Vili se je utrujeno premaknil. Počasi seje odpravil po maneži, kot bi ji hotel povedati, da je razumel. Dotaknila se je njegovega vratu, da bi se mu zahvalila, ker jo je tako mimo sprejel. Krog za krogom in spet v nov krog. Konj je hodil kot navit s sklonjeno glavo brez vsakega veselja. Ni se oglasil, ni pohitel. Večkrat je preslišala navodila vaditeljice, ker seje v mislih pogovarjala z njim. Čutila je, da je nekaj narobe.

“Stisnite meča! Naj konj čuti pritisk! Tako ne bo šlo!” se je jezila vaditeljica.

Ura je minila. Po navodilih se je skobacala na tla. Konj je mirno čakal. Kot da si mora odpočiti, preden odideta. Trepljala gaje in božala. Z največjim veseljem se je lotila snemanja sedla. Razveselila se je, ko ji je vaditeljica naročila, naj konja skrtači in pokrije z odejo. Delu se je posvetila z veliko nežnostjo in bila zadovoljna, da tudi ona lahko kaj stori za Vilija, ki jo je tako voljno prenašal celo uro. Ko se je odpravljala domov, je čutila čudno žalost, ki je ni znata razložiti.

Več tednov je prihajala. Vili jo je že poznal in vedno je imela zanj priboljšek. Pozanimala se je, zakaj je tako miren. Tako je zvedela, da boleha, ima pogoste driske, da... Stavek je ostal nedokončan. Razumela je, kakšna usoda čaka njenega ljubljenca in bilo ji je neskončno hudo. Kadar gaje po končani vadbi privezala v hlevu, mu je vedno šepetala nežne besede in se mu zahvalila za potrpljenje. Nikoli ga ni priganjala med jahanjem, čeprav je bila zato tudi kregana. Ko je zaključila tečaj, se je poslovila od svojega prijatelja. “Vzdrži, Vili!” so bile zadnje misli, ki mu jih je namenila. “Vedno se te bom spominjala. Bil si moj učitelj. Naučil si me potrpljenja. Rada sem prihajala, ker sem vedela, da se mi na tvojem hrbtu ne more nič zgoditi.”

Ko se je po daljšem času spet oglasila, je bil Vilijev hlevček prazen. Preurejali so ga za drugega konja. Brez besed se je naslonila na podboj. V očeh so se nabirale solze. Obnila se je in zagledala v dajavo.

Na jasnem nebu se je podilo nekaj oblakov. Kot bi bili konji. Morda pa so tam gori konjska nebesa in ji Vili sporoča naj ne žaluje, ker je zdaj zdrav in svoboden. Zazdelo se ji je, da je zaslišala oddaljeno hrzanje in oblak je izginil. Odpravila se je tudi ona. Jahat pa ni šla.

Jesensko jutro

Tiho se zjutraj prebuja narava,
zemlja koprenasto diha,
noč mirno se v dan uravnava,
jesenski vetrič zapiha.

V daljavi zvon se oglasi.
Trdo njegovi udarci zvenijo,
razlivajo žalostno pesem po vasi,
jutranjo milino zdrobijo.

Pogled skozi okno

Vsako jutro moj pogled
skozi okno hiše tava,
vsako jutro spet in spet
se z isto sliko poigrava.

Gleda trave in drevesa,
hiše, potok, dolge njive,
odseve jutranjega kresa,
sluti dalje zapeljive.

Nekaj se v meni zgane.
Okno na stežaj odprem.
Opojno jutro me prevzame,
srečna novi dan želim.

Življenjski krog

Neskončni krog časa
se že od nekdanj vrtil.
Zasije, ugaša,
vedno znova vzcveti.

Ujeti v ta krog
smo drobci v veselju,
igralci svojih vlog
na življenjskem polju.

Ko odplešeš svoj ples,
večnost objameš,
kot pojemajoč kres
v temi obstaneš.

Moji punčki

Ko se mi ponuja
dvoje drobnih ročic,
se v meni prebuja
neustavljiv klic.

Ko v očkah zasije
nagajiv lesket,
srce mu burno zabije,
odpre se ves cvet.

Ko curek besed
pride na plan,
je okrog mene
lep sončen dan.